© KVN 2020

Kdo si se mnou namáčí rukou v míse, ten mě zradí.

© KVN 2020

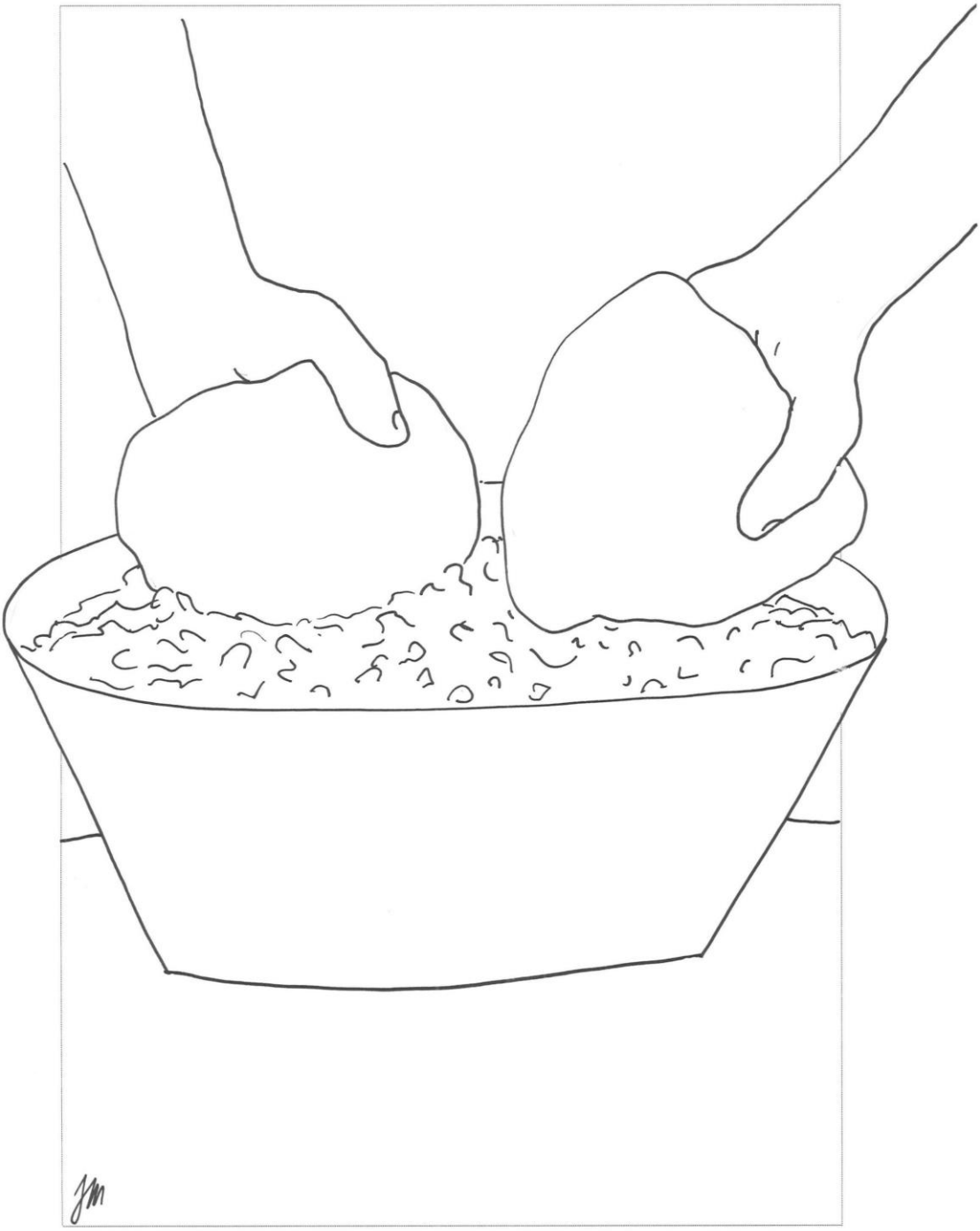

Kdo si se mnou namáčí rukou v míse, ten mě zradí.

© KVN 2020

KVĚTNÁ NEDĚLE CYKLU A

Pašije (Mt 26,14-25)

Tehdy jeden z Dvanácti – Jidáš Iškariotský – odešel k velekněžím a zeptal se jich: „Co mi dáte, když vám ho zradím?“ Oni s ním smluvili třicet stříbrných. Od té chvíle hledal vhodnou příležitost, aby ho zradil. První den o svátcích nekvašeného chleba přistoupili učedníci k Ježíšovi s otázkou: „Kde chceš, abychom ti připravili velikonoční večeři?“ On řekl: „Jděte do města k jistému (člověku) a vyřiďte mu, že Mistr vzkazuje: Můj čas je blízko; budu u tebe se svými učedníky slavit velikonoční večeři.“ Učedníci udělali, jak jim Ježíš nařídil, a připravili velikonočního beránka. Když nastal večer, zaujal místo u stolu s Dvanácti. Při jídle jim řekl: „Amen, pravím vám: Jeden z vás mě zradí.“ Velmi se zarmoutili a začali mu říkat jeden přes druhého: „Jsem to snad já, Pane?“ Odpověděl: „Kdo si se mnou namáčí rukou v míse, ten mě zradí. Syn člověka sice odchází, jak je o něm psáno, ale běda tomu člověku, který Syna člověka zradí. Pro toho člověka by bylo lépe, kdyby se nebyl narodil.“ Také Jidáš, který ho chtěl zradit, se zeptal: „Jsem to snad já, Mistře?“ Odpověděl mu: „Tys (to) řekl.“

K POROZUMĚNÍ TEXTU

Tehdy jeden z Dvanácti – Jidáš Iškariotský – odešel k velekněžím a zeptal se jich: „Co mi dáte, když vám ho zradím?“ Oni s ním smluvili třicet stříbrných. Od té chvíle hledal vhodnou příležitost, aby ho zradil. Zrada jednoho z učedníků jistě není něčím, co by si prvotní křesťané vymysleli. Jidášova otázka, kterou velekněžím pokládá, ukazuje, že motivem zrady byla zřejmě chamtivost. Zde je Matouš přesnější než Marek a Lukáš, kde motivace není na první pohled zřejmá. Všechna vysvětlení Jidášova činu však i tak zůstávají spekulacemi. Třicet stříbrných se objevuje rovněž pouze u Matouše; tato hodnota se rovnala ceně otroka v Ex 21,32. U proroka Zachariáše je třicet stříbrných mzdou pastýře, který ji vrací do pokladnice (viz Zach 11,12-13). Narážka na tento text anticipuje příběh Jidášovy smrti.

První den o svátcích nekvašeného chleba přistoupili učedníci k Ježíšovi s otázkou: „Kde chceš, abychom ti připravili velikonoční večeři?“ On řekl: „Jděte do města k jistému (člověku) a vyřiďte mu, že Mistr vzkazuje: Můj čas je blízko; budu u tebe se svými učedníky slavit velikonoční večeři.“ Učedníci udělali, jak jim Ježíš nařídil, a připravili velikonočního beránka. Přípravu velikonoční večeře Matouš zjednodušuje oproti textu Mk 14,13-14, který naznačuje u Ježíše prorockou znalost. Matouš klade důraz více na to, jak Ježíš ovládá celou situaci a jak je ochoten naplnit svůj úděl. Konstatování, že

Ježíšův čas je blízko, se vztahuje k jeho smrti a vzkříšení. Opakování faktu, že sám Ježíš učedníkům nařizuje, jak velikonoční večeři připravit, je pokračováním tématu, že Ježíš sám řídí běh dalších událostí, ačkoliv nakonec povedou k jeho smrti.

Když nastal večer, zaujal místo u stolu s Dvanácti. Při jídle jim řekl: „Amen, pravím vám: Jeden z vás mě zradí." Velmi se zarmoutili a začali mu říkat jeden přes druhého: „Jsem to snad já, Pane?" Odpověděl: „Kdo si se mnou namáčí rukou v míse, ten mě zradí." Ježíšův výrok o zradě, jehož základem je Mk 14,18, opět posilují linii příběhu, který je řízen jím samým – jen Ježíš pašijové události ovládá. Forma otázky, kterou učedníci Ježíšovi kladou, vyžaduje zápornou odpověď. Učedníci jej oslovují „Pane", což je u Matouše Ježíšův význačný titul. Znamení, které Ježíš uvádí jako označení zrádce, je dvojznačné: součástí velikonočního stolování bylo jídlo ze společných mis; Ježíšovo slovo spíše tedy směřovalo ke zrádci samotnému. Ten svým činem ničí nejen pouto mezi těmi, kdo jedí společně, ale i mezi těmi, kteří slaví velikonočního beránka jako členové jedné rodiny.

Také Jidáš, který ho chtěl zradit, se zeptal: „Jsem to snad já, Mistře?" Odpověděl mu: „Tys (to) řekl." Jidáš používá stejnou formu otázky, která očekává zápornou odpověď, jako ostatní učedníci. Avšak místo titulu Pán používá oslovení „rabbi". Stejně Ježíše osloví i ve chvíli, kdy ho zrazuje (viz Mt 26,49). Vzpomeňme, že užívání tohoto titulu bylo kritizováno v Mt 23,7-8 („nenechávejte si říkat rabbi"). Ježíš mu odpoví stejně, jako odpověděl později veleknězi (Mt 26,64) a Pilátovi (Mt 27,11). V obou případech stvrzuje pravdivost tazatelova prohlášení. Zatímco Jidášova otázka očekává zápornou odpověď, místo ní přichází kladná.

SHRNUTÍ

Když Jidáš nabízí zradit Ježíše za třicet stříbrných, je to cena odpovídající hodnotě, kterou je třeba zaplatit, pokud byl zraněn otrok. Jidáš, který byl jedním z Dvanácti a byl svědkem Ježíšova učení a uzdravování, ho zrazuje pro peníze, zatímco nejmenovaná žena neváhá vylít na Ježíšovu hlavu drahocennou mast z alabastrové nádoby. Setkání Jidáše s velekněžími je třeba však intenzivně nahlížet ve světle zmíněného úryvku z proroka Zachariáše: ti, kteří měli být pastýři Izraele, se zbavili pomocí třiceti stříbrných pastýře poslaného od Boha!

© KVN 2020

VÝZVA NA TÝDEN

Zamysleme se

Mladší:

Ježíš už dávno věděl, jaký je Jidáš. A přesto ho nechal, aby byl jeho učedníkem, přesto ho nevyhnal od poslední večeře, přesto si s ním namáčel chleba v jedné míse. My jsme jenom lidé, takže nemůžeme VĚDĚT, jací druzí lidé opravdu jsou – to se můžeme jen DOMNÍVAT… Tím spíš bychom jako Ježíš neměli nikoho odsuzovat nebo mu říkat, že s ním NIKDY nebudeme kamarádit. Ježíš počkal na to, až SE UKÁŽE, jaký kdo je. My bychom také měli umět čekat na to, až se časem SAMO UKÁŽE, jaký kdo je.

Starší:

V tomto čtení narážíme na velké tajemství společného života: tady na zemi existuje vedle sebe dobré i špatné, krásné i ošklivé, obilí i plevel. Ježíš dobře věděl, co se v každém člověku skrývá… Ale my lidé to nevíme. Vzpomeňme na Ježíšovo podobenství o obilí a koukolu, které mají spolu růst až do žní – to znamená až do konce našich pozemských dnů. Znamená to, že my máme žít i s těmi, kteří nám „nesedí“, i s těmi, kteří nás otravují a kteří jsou proti nám – a ty všechny máme za úkol naučit se milovat. Teprve tehdy se dozvíme něco důležitého o sobě i o Bohu.

Zkusme si

Mladší / Starší:

Scéna dnešního čtení se odehrává při poslední večeři, kterou Ježíš se svými učedníky slavil. Leccos o ní i o jejím významu víte, ale zkuste splnit následující úkoly:

- Důležitou součástí velikonoční večeře je **nekvašený chléb**. Zkuste si ho sami upéct! Recept: https://www.caramilla.cz/nekvaseny-chleb/
- Jistě víte, co si Židé při této velikonoční večeři připomínají. Přečtěte si ale, jak taková večeře probíhá a co k ní patří, například na https://junior.proglas.cz/barvinek/barvinek/barvinek-seder-zidovska-pesachova-vecere/
- A pak pro vás bude jistě hračkou zkusit vyjmenovat, na co nesmíte zapomenout, rozstříhat a znovu složit skládačku na následující straně, nebo třeba doma všichni společně velikonoční večeři připravit. Scénář najdete na http://in.apha.cz/file/110116/c-5-685-pesachova-vecere-pro-katechezi-upr-ks-ap.pdf

© KVN 2020

Tři macesy	**Praotcové Izraele (Abraham, Izák a Jákob)**
Pečené maso s kostí	**Oběť beránka**
Hořké byliny	**Otroctví v Egyptě**
Slaná voda	**Přechod Rákosového moře**
Zákusek „charoset“	**Hlína, ze které Izraelité dělali v Egyptě cihly**
Vejce	**Nový život a naděje**

© KVN 2020

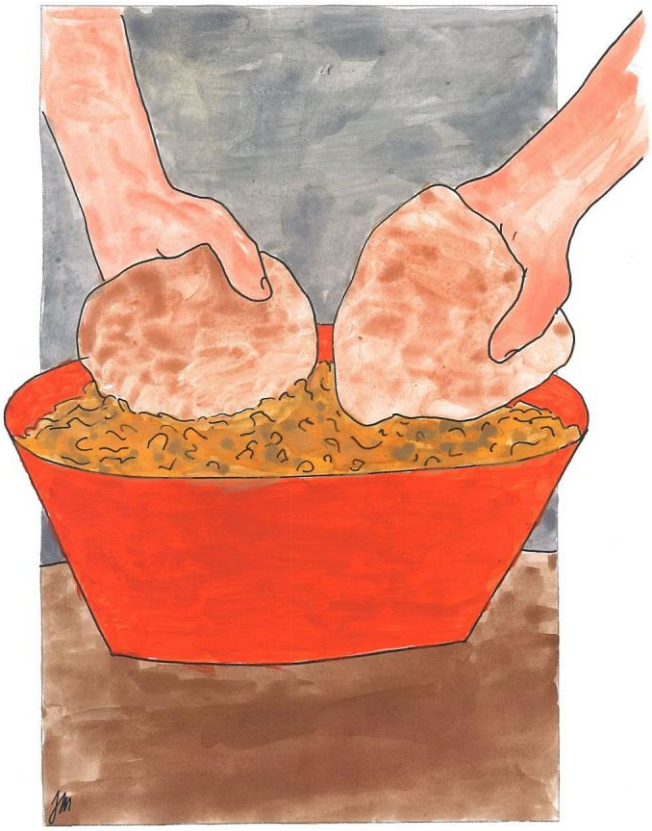

Květná neděle cyklu A
Mt 26,14-25

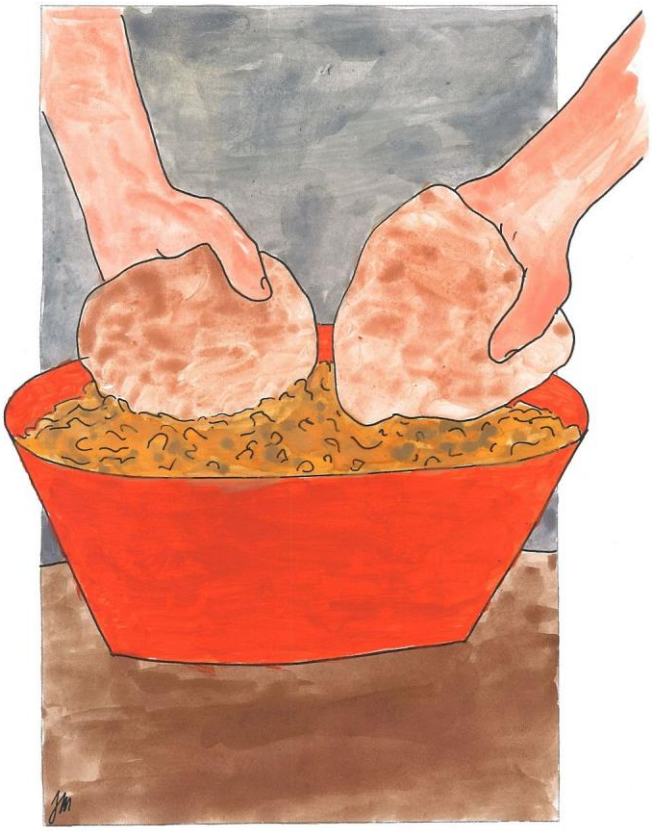

Květná neděle cyklu A
Mt 26,14-25

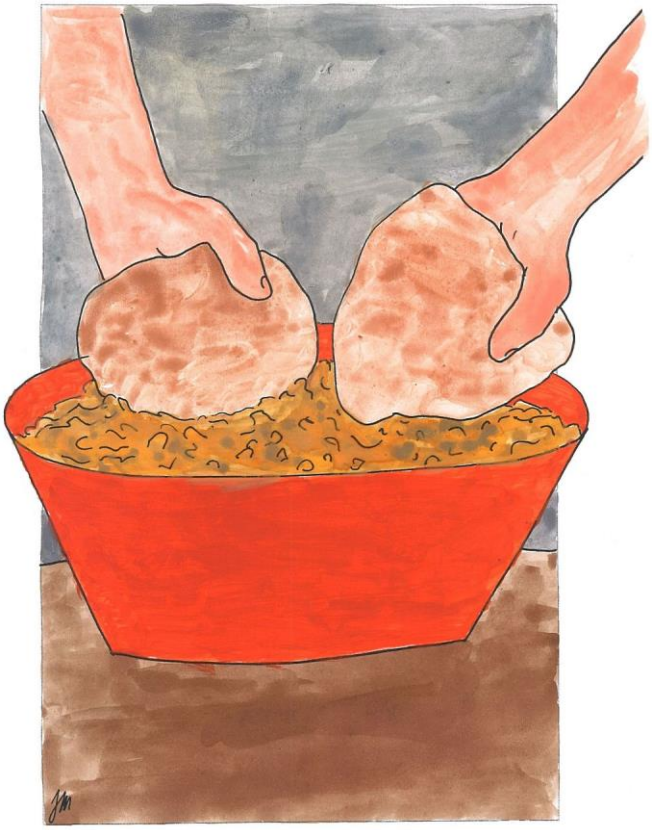

Květná neděle cyklu A
Mt 26,14-25

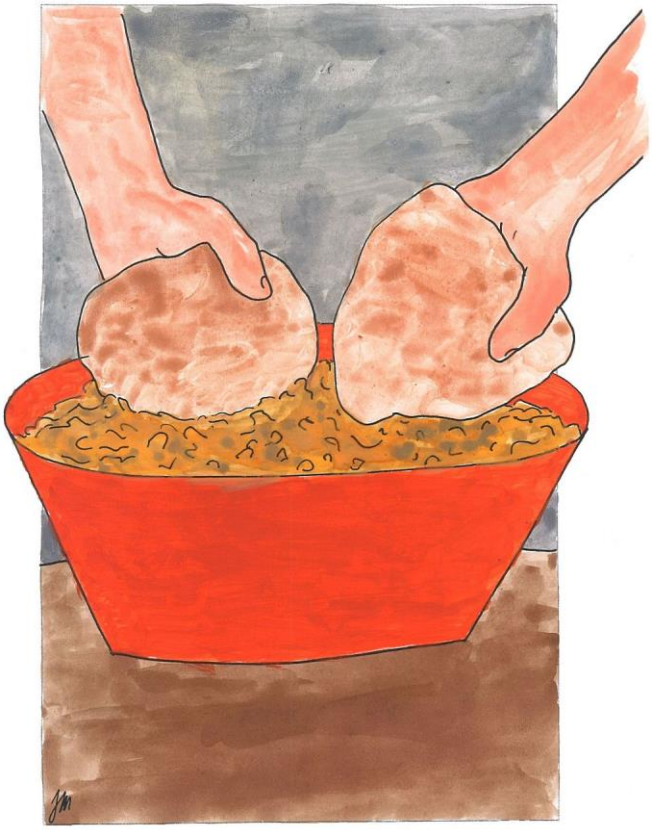

Květná neděle cyklu A
Mt 26,14-25

© KVN 2020

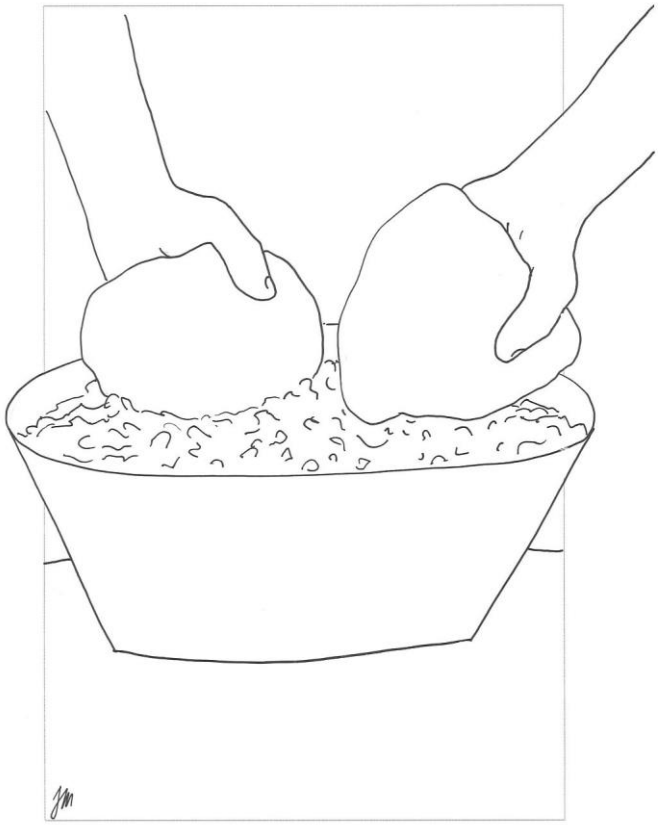

Květná neděle cyklu A
Mt 26,14-25

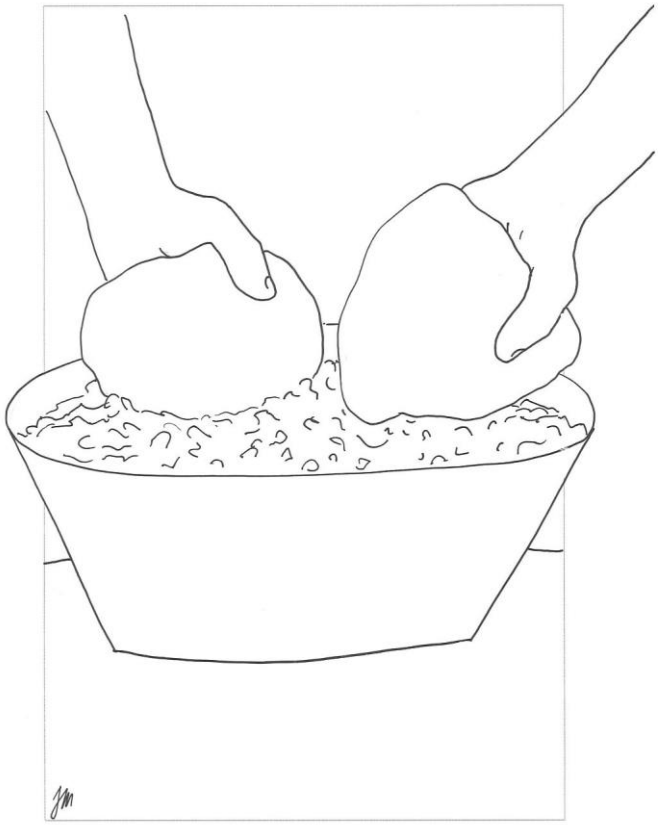

Květná neděle cyklu A
Mt 26,14-25

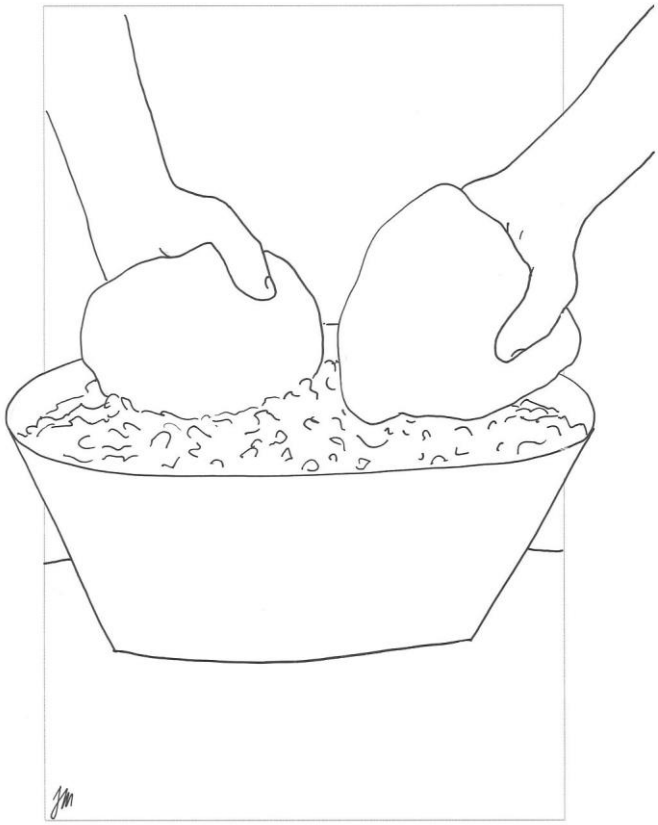

Květná neděle cyklu A
Mt 26,14-25

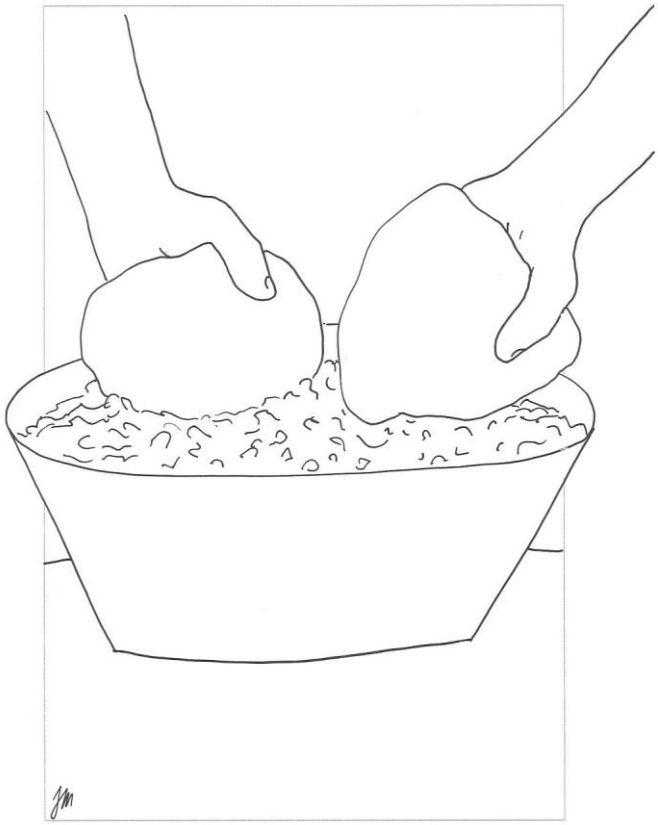

Květná neděle cyklu A
Mt 26,14-25